

vi have Flertallet paa vor Side, er det, vi ville, det fornøftigste, og det, vi ere nok til at overstemme, det Samme. Det forekommer mig imidlertid, at under en saglig Forhandling, en virkelig, aaben, ærlig, saglig Forhandling, gælder det her i Salen Grunde og ikke Tallet paa Medlemmerne. — Bethdningen af et saadant Forslag, som Forhøielsen af Renten af Kassebeholdningen med 1 Mill. Kr., for dem, der skulle stemme for det, kan enten angives i Betænkningen eller kortelig motiveret. Vi have nu angivet den i Betænkningen, vi lægge ikke noget Skjul paa, hvad vi ville, og anden Begyndelse er ikke nødvendig for Nogen, der staar paa vor Betragtning Side i Politiken. Men jeg indrømmer, at der mellem den politiske Opfattelse, som det ærede Medlem fra Leire (Hofstein) nu i de senere Aar forsvare, efter at han have forladt det gamle Standpunkt, og det Standpunkt, som jeg vedblivende forsvare, er en væsentlig Forskiel, forudsat at det ærede Medlems Opfattelse overhovedet hviler paa noget fast Grundlag, thi for mine Dine er hans Stilling i Virkeligheden flydende, jeg veed ikke, hvor han er fra den ene Dag til den anden. Men forsaavidt jeg kan tage en Gjennemsnitsberegning fra hans Standpunkt, er det saa forskielligt fra vort, at jeg ogsaa vil fragaade ham at stemme for vort Forslag. Vort Forslag gaar ud paa at hævde, at Folkethinget ved denne Afstemning opretholder Kravet paa Erstatning af det ulovlig Forbrugte af Statens Kapitalformue, dernæst søge reetableret den i saa høi Grad forrykkede finansielle Status, og for det tredje nedlægge en Protest, en Indsigelse mod det hele provisoriske Regjeringsystem. De to første Punkter angaa Udgiftssiden; det tredje omfatter hele Regjeringens baade finansielle og øvrige Styrelse, altsaa baade Indtægts- og Udgifts-Siden, Skatteopkrævningen, provisorisk Udstedelse af Love og hvad som helst. Desuagtet staar den ærede Ordfører — naar det nu var for at veilede og ikke det Modfatte, saa kunde han have givet Tid, indtil han havde hørt Forslagsstillerne selv motivere deres Forslag — og gav hele denne lange Forklaring af, at det var umuligt at stemme for Forslaget; vi anerkjendte dermed, at der opkrævedes Statter, udstedtes provisoriske Love og alt Muligt! Nei, vi anerkjendte Intet! Rent talmæssig protesterer vi imod, at der afholdes ulovlige Udgifter, og rent politisk ville vi have det forklaret saaledes, at vi derigjennem nedlægge Indsigelse mod hele det provisoriske Regjeringsystem fra 1ste April 1885 indtil Dato. Derom har den ærede Ordfører aldeles ingen Berettigelse til at rejse Tvivl.

De, der ikke ville med os paa de 3 „at“er, der staa i Betænkningen, kunne udtale sig mod Forslaget; men den ærede Finantsordfører er aldeles uberettiget til at underlægge det andre Grunde og give det en anden Motivering end den, Mindretallet selv har givet. Er Motiveringen ikke tilfredsstillende for de Herrer, stemme de imod Forslaget; men at det er logisk paa denne Motivering at sætte en Million og mere, det er sikkert nok. Dertil er det ikke kommet, at Flertallet i Udvalget bestemmer, under hvilken Motivering Mindretallet maa stille sine Forslag — det bestemme vi selv. Hvad nu iøvrigt angaar dette Endringsforslag om denne Million, saa behøves der fra vor Side ingen anden Forklaring end den, jeg her har givet. Men jeg skal dog sige, at vi kaste ikke saadan med Millioner hen i Veir og Vind. Vi have gjort vore Beregninger, og vi have vor Betragtning af en Stats Forhold under Provisorievæsenet. Vi mene, at Regjeringen udenfor de løbende Udgifter og de ved Lov, altsaa af alle tre Lovgivningsfaktorer vedtagne Forslag, derigjennem har brugt saa meget som ca. 50 Mill. Kr. — ikke af Kassebeholdningen, ikke saaledes, at den er gaaet ned med dette Beløb, thi Statsbalancen er langt fra vidende om en saadan Nedgang, men saaledes at Beløbene, indkomne som Indtægt i tidligere Lovlige Aar og for en væsentlig Del forøgende vor Status, nu ere forbrugte under Provisorierne. Og vi sige da følgende: Det er efter vor Betragtning konstitutionelt uforvarligt at paadrage den nuværende Regjering Erstatningsansvar, naar den, til Trods for at den ikke faar nogen Finantslov, forsetter Regimentet; hele den Side af Regjeringens politiske Stilling og Førelse, forsaavidt den kun gaar ud paa at holde Statsmaskineriet i Gang efter de tidligere gjældende Regler, den formene vi kun er Gjenstand for politisk Anklage og ikke tillige for Erstatning, ikke baade for Straf og Erstatning; thi efter vor Formening maa Statsmaskineriet, uafhængig af den politiske Strid, holdes i Gang. Statens Kreditorer ere mange Slags, og de betegnes ved „de almindelige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler.“ De beholde deres Krav trods Statsmagternes Strid, og en Regjering vilde derfor paadrage sig yderligere Ansvar, hvis den, efter at have brudt Grundlovens §. 49 og fortsat Regimentet uden Finantslov, desuden ogsaa brød Statens Ret til at have Maskineriet i Gang, med andre Ord: standsede Jernbanerne, lod Tugthusfangerne løbe ud, og alle de Fortællinger, vi have hørt. Vi sige dernæst, at selv en provisorisk Regjering,